

Ξεκαθαρίζω από την αρχή πως οποιαδήποτε ομοιότητα πραγματικών προσώπων και καταστάσεων με την ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι τυχαία.

του Θωμά Θ. Σιώμου

Μια φίλη με ενημέρωσε πως γνωστό στο πανελλήνιο ζαχαροπλαστείο άνοιξε ορισμένα παραρτήματα στην Αθήνα και συνοδεύει τη πώληση των γλυκών του με ζωντανή μουσική πιάνο που βρίσκεται στο χώρο του καταστήματος. Το ζαχαροπλαστείο δε διαθέτει τραπεζάκια αλλά μόνο ψυγεία και ανοικτό πάγκο παρασκευής μπροστά στα μάτια του πελάτη των γλυκών που έχει παραγγείλει. Στο άκουσμα της πληροφορίας το μυαλό μου άρχισε τις αταξίες του. Ένας πρόχειρος υπολογισμός με έκανε να σκεφτώ πως εάν ο εν λόγω επιχειρηματίας ανοίξει δέκα καταστήματα για να καλύψει την πρωτεύουσα και αν χρειάζεται δύο πιανίστες την ημέρα για δύο βάρδιες, τότε είκοσι νέοι πιανίστες θα βρουν δουλειά, θα πάψουν να είναι άνεργοι, δε θα ξενιτευτούν στην Αυστραλία και θα βιώσουν αυτή την «ευεργετική επίδραση τις κρίσης που μπορεί να γίνει ευκαιρία» όπως μας αφηγούνται οι αρμόδιοι διαχειριστές της.

Οι νεαροί πιανίστες και πιανίστριες που θα πρέπει να αποδεχτούν να εργαστούν με ωράριο καταστημάτων (!) μεθυσμένοι από την αιωρούμενη άχνη και το άρωμα της βανίλιας θα ονειρεύονται πως απέναντι τους δεν έχουν πελάτες που περιμένουν υπομονετικά τη παρασκευή και την παραλαβή των γλυκών τους αλλά φιλόμουσο κοινό που δεν αλλάζει κάθε δύο τρία λεπτά και παραμένει εκεί, καθηλωμένο σε μια συναυλία που κρατά όσο και το ωράριο του καταστήματος. Τι άλλο να θελήσει ο καλλιτέχνης σε περίοδο κρίσης. Μερικές εκατοντάδες ακροατές όσες και οι πάστες που πουλήθηκαν. Οι νεαροί αυτοί καλλιτέχνες πρέπει να νοιώθουν και τυχεροί που όχι μόνο δε πεινάνε αλλά και να ευχαριστούν όσους φρόντισαν να εξελιχτούν έτσι τα πράγματα ώστε όταν η βάρδια τους τελειώνει να έχουν τη δυνατότητα να πάρουν στο σπίτι ένα κουτί με γλυκά προς απόσυρση για τη φουκαριάρα τη μάνα τους. Τα βράδια πριν κοιμηθούν διαβάζουν Λούκυ Λούκ και βλέπουν τους συναδέλφους τους στο φαρ ουέστ που αναγκαζόντουσαν να παίζουν πιάνο σε σαλούν εν μέσω καβγάδων και πυροβολισμών και παίρνουν κουράγιο. Προκειμένου να διαχειριστούν τη «διασκευή» των ονείρων τους μπορούν να προσφύγουν στα λόγια του Μάρκ Τουαίην που είχε πει το περίφημο «Μην πείτε στη μητέρα μου ότι ασχολούμαι με την πολιτική. Νομίζει ότι είμαι

πιανίστας σε μπουρδέλο.». Με αυτή τη φράση στις αρχές του περασμένου αιώνα έθεσε το επάγγελμα του «πιανίστα σε μπουρδέλο» ως μια μονάδα σύγκρισης με τους πολιτικούς. Πολύ αργότερα στο πλάνο της σύγκρισης μπαίνουν και οι διαφημιστές, ο Σεγκελά διασκευάζει το απόφθεγμα του Τουαίην γράφοντας το βιβλίο «Μην πείτε στη μητέρα μου πως δουλεύω στη διαφήμιση, νομίζει πως είμαι πιανίστας σε μπουρδέλο..» Σε κάθε περίπτωση ένας πιανίστας, η μάνα του, η διαφήμιση, η πολιτική και ένα «μπουρδέλο» (!) είναι οι λειτουργικοί όροι αυτού του μύθου.

«Να ρε μάνα υπάρχουν και χειρότερα» είναι η ατάκα που θα μπορούσε να ακουστεί τη στιγμή που ο νεαρός ζαχαροπιανίστας επικαλείται το εν λόγω απόφθεγμα στην έκπληκτη μητέρα του που πλήρωνε για μια τουλάχιστον δεκαετία τα μαθήματα αρμονίας. Τη μάνα που τον έβλεπε να αριστεύει στις εξετάσεις του ωδείου, τον ονειρευόταν στο Μέγαρο, στις τηλεοπτικές μουσικές εκπομπές τύπου «Στην υγεία μας», σε συναυλίες λαϊκών τραγουδιστών που τους αρέσει δίπλα στο μπουζούκι να τοποθετούν τους ήχους του πιάνο. Στη χειρότερη περίπτωση η μάνα του πιανίστα να συμβιβαστεί με την ιδέα της ευκαιριακής και πρόσκαιρης εργασίας του τέκνου της στο lounge ενός πολυτελούς ξενοδοχείου στο Σύνταγμα όπου οι πελάτες δεν είναι περαστικοί, είναι εκλεκτοί και κοινωνικά ανώτεροι και έχουν την ευαισθησία να υποδύονται τους ακροατές της μπακράουντ μουσικής.

Πιανίστας σε ζαχαροπλαστείο, ένσαρκο cd player, «ζαχαροπιανίστας», η μουσική στην υπηρεσία της προώθησης πωλήσεων γλυκισμάτων σε περιόδους κρίσης. Γλυκά μετά μουσικής που είναι προτιμότερα από το ξύλο μετά μουσικής. Οι ζαχαροπιανίστες της ιστορίας μας προσωποποιούν την «ευκαιρία που προκύπτει μέσα από την κρίση» και κρατούν συντροφιά στον πελάτη έως ότου η πάστα πειστεί να μπει στο κουτί για φάγωμα. Οι ζαχαροπιανίστες προστατεύουν μελωδικά τους πελάτες του ζαχαροπλαστείου από τις υπερεκκρίσεις των σιελογόνων αδένων που απειλούν να τους πνίξουν. Τους θυμίζουν τι εστί πολιτισμός. Οι ζαχαροπιανίστες θα ξεχάσουν το χειροκρότημα και ίσως με τον καιρό τους επιτραπεί να τοποθετήσουν στην ουρά του πιάνο ένα πορσελάνινο δοχείο για τα φιλοδωρήματα που θα συμπληρώνουν το πενιχρό εισόδημα του καλλιτέχνη. Απαραίτητη προϋπόθεση για το παραπάνω είναι οι πελάτες να αντιληφθούν τον ζαχαροπιανίστα της ιστορίας μας, γιατί υπάρχει η περίπτωση όπου ο ζαχαροπιανίστας περνά απαρατήρητος... και για να είμαι ειλικρινής δεν ξέρω τι είναι προτιμότερο....

*Ο Θωμάς Θ. Σιώμος είναι δημοσιογράφος και υποψήφιος διδάκτορας πολιτικών επιστημών ΑΠΘ

ΠΗΓΗ PROTAGON.GR